

isti primùm à Marcionitis, pòst autem ab Origenistis & Chiliaftis profecti, qui damnatos homines, imò verò diabolos ipsos aliquando saluos futuros, nempe post millesimum à die resurrectionis annũ contendebant. Isti verò nostri iam salutem consecutos esse quosdam incredulos docent, eos nimirum, qui tempore descensionis Christi in inferis erant & detinebantur. Christum enim apud eos, cum ad inferos venisset, concionatum esse volũt, eosque credidisse, atque ita è gravissimis inferni pœnis ereptos ad cælum cum Christo euolasse, & traductos fuisse. Alterius, autem & huic planè contrariæ hæreseos meminit Isidorus his verbis, Aliæ liberationem hominum apud inferos factam Christi descensione non credunt. Huius autem erroris duplex occasio statui posse videtur. Ac prima quidem, locus Petri in priore epistola cap. 3. versu 19. perperam & conuersus, & à Patribus intellectus. Sic autem habet, Nam & Christus semel pro peccatis passus fuit iustus pro iniustis, vt nos ad Deum adduceret, mortificatus quidem carne, viuificatus autem spiritu, per quem spiritibus, qui erant in carcere, profectus prædicauit. Ex quo loco Christum ad inferos, id est, locum damnatis destinatũ, post mortem descendisse veteres crediderunt, & scripserunt. In quo ab iis tamen peccatum est grauissimè. Secunda huius erroris occasio fuit, quòd iam ex communi omnium sententia receptum erat, Christum idcirco ad inferos venisse, vt fideles & dignos, qui viui constanter in fide perseverassent, in vitam æternam, & in ipsum adeò paradisum tanquam author & princeps vitæ traderet. Eo enim ipso die, quo descenderat, cum